

ת"פ 2650/08/18 - מדינת ישראל, המאשימה נגד ג.ו., הנאשם

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 2650-08-18 מדינת ישראל נ' ו'

ת"פ 13140-03-18 מדינת ישראל נ' ו'

בפני
בעניין: כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר
מדינת ישראל - המאשימה

ע"י תביעות ירושלים

נגד

ג.ו. - הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד שלומית עדיקה

גזר דין

פסק-דין (הכרעת-דין מרשיעה וגזר-דין)

כתבי האישום

בעניינו של הנאשם קיימים שני כתבי אישום בהם הודה, נקבעה אשמתו אך הוא לא הורשע.

ת"פ 13140-03-18 (התיק הראשון)

מעובדות כתב האישום עולה, כי עו"ד דויד (להלן - **המתלונן**) שימש כעורך דינה של בת זוגו של הנאשם בהליך הגירושין מולו. ביום 8.11.2016 בשעה 15:00 לערך, בבית משפט השלום בבאר שבע, בסיום דיון בין הנאשם לגרושתו, איים הנאשם על המתלונן בכך שהתקרב אליו ואמר לו: "חכה חכה אני אחפש אותך, אני אמצא אותך, אני אזיין אותך, ואני אראה לך מה זה". בשל כך נקבעה אשמתו כי ביצע עבירת איומים, בניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין**).

ת"פ 2650-08-18 (התיק השני)

מעובדות כתב האישום המתוקן עולה, כי הנאשם הוא בן זוגה של הגב' א.ב. (להלן - **א'**), וגיסו של מר ל.ב. (להלן - **המתלונן**), הנשוי לגברת ל.ב. (להלן - **ל'**). הגב' מ.ב. (להלן - **מ'**), היא אמם של המתלונן ושל א'.

ביום 13.10.2017 בשעת ערב בירושלים, במהלך ארוחה משפחתית, החלו ל' ו א' להתווכח ביניהם. לאחר זמן מה יצאו

עמוד 1

הנאשם, ל" וא' למרפסת, וגם שם המשיך הויכוח ביניהם. בשלב מסוים, התרגש הנאשם על המתלונן, אמר לו "אם אתה גבר קום אני אזיין אותך", תפס את ראשו והפילו לרצפה. בעקבות האמור הוזעק למקום שוטר, שהחליט לעכב לחקירה את הנאשם והמתלונן. כאשר השוטר והשניים היו מחוץ לדירה והמתינו למעלית, הגיעה ל" וחבטה בגבה של א'. בתגובה למעשיה של ל", ניסה הנאשם לנגוח בפניו של המתלונן פעם נוספת. בגין כך הודה הנאשם ונקבע אשמתו בביצוע עבירה של תקיפה סתם, בניגוד לסעיף 379 לחוק העונשין.

מהלך הדין

הנאשם הודה במיוחס לו בשני התיקים שצורפו זה לזה, והוא נשלח לשירות המבחן לקבלת תסקיר, לאחר קביעת אשמתו ללא הרשעה.

תסקירי שירות המבחן

מהתסקירים שהוגשו בעניינו של הנאשם עולה, כי כיום הוא כבן 40, גרוש ואב לשלושה ילדים. הוא סיים לימודי תיכון והתגייס לצבא בדרך של התנדבות, למרות מגבלה רפואית. הוא עבד בעבודות שונות בתחום הנהיגה וכיום משמש נהג מונית. מנישואיו הראשונים נולדו לו שתי בנות בגילאים 10 ו-15, עמם אינו מצוי בקשר, וממערכת יחסיו הנוכחית נולד לו בן שכיום הוא כבן שנתיים. אשר לעבירות, הנאשם נטל עליהן אחריות מלאה, תיאר כי הן באו עקב המשבר הרגשי שחוה עקב גירושיו. הוא הצר על התנהגותו ממנה היה צריך להימנע, לדבריו, והביע אמפטיה ביחס למתלוננים. במהלך תיק זה שולב הנאשם בקבוצה טיפולית, במסגרת פעילותה שיתף פעולה ואף היה דומיננטי בחלק אותו נטל. שירות המבחן סבר כי הייתה לתהליך זה השפעה על "התגברות הפנימית" של הנאשם ועל יכולתו ליטול אחריות מלאה למעשים. שירות המבחן העריך, כי האירועים נשוא כתבי האישום אינם מעידים על אופיו של הנאשם, והם חריגים להתנהלותו. לכן המליץ להטיל עליו של"ץ בהיקף 250 שעות וכן צו מבחן למשך שנה, תוך הימנעות מהרשעתו בדיון.

ראיות וטיעונים לעונש

במסגרת הראיות לעונש שמעתי את המתלונן ל", גיסו של הנאשם, שסיפר כי האירוע היה ממוקד וההדורים בין הצדדים יושרו ומאז נשמרים יחסים טובים וחיוביים.

הצדדים לא הגיעו להסכמה עונשית.

מחד, המאשימה טוענת כי יש להטיל על הנאשם ענישה ברף התחתון של מתחם הכולל מאסר על-תנאי ושל"ץ ועד עבודות שירות, קנס ופיצוי. כמובן שעתרה להרשעת הנאשם בהיעדר הוכחת נזק קונקרטי. מאידך, הסניגורית טוענת להותרת אי-ההרשעה על כנה לנוכח נזק שייגרם לנאשם בשל היותו נהג רכב ציבורי, שזהו מקור פרנסתו. הנאשם הביע חרטה ועבר תהליך טיפולי ולכן מן הראוי להימנע מן ההרשעה ולהסתפק בעונש של של"ץ.

קביעת מתחם הענישה - מתחם הענישה צריך להתייחס לעקרון ההלימה, הנוגע ליחס לערך החברתי המוגן, מידת

הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות ביצוע העבירה.

אשר לערך המוגן - העבירות אותן עבר הנאשם פוגעות בערך המוגן של שמירה על שלום גופו ונפשו של אדם, על חירותו ועל זכותו לחיות בביטחון מבלי שיאונה לו רע. מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא נמוכה-בינונית.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, לפי סעיף 40ט' לחוק העונשין - בין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה יש לשקול את אלה, לעניין קביעת המתחם: **אשר לתיק הראשון** - מדובר במעשים לא מתוכננים שאירעו עקב התלהטות הרוחות אגב ויכוח, שכפי שניתן להבין מדברי הנאשם לשירות המבחן, היה קשור בגירושיו של הנאשם - נושא רגיש שגרם לו לאבד שליטה ולהתפרץ; הנאשם צריך היה להימנע מהמעשים בהיותו אדם בוגר, אב לילדים; הנזק שנגרם הוא עצם האיום על עורך דין במקום עבודתו; **אשר לתיק השני** - גם כאן אין מדובר במעשה מתוכנן, אלא במעשה פסול שלא צריך היה להיעשות, אך ניתן לו הסבר, על-רקע הליך הגירושין הטעון שעבר הנאשם; הנאשם צריך היה להימנע מן המעשה.

מדיניות הענישה הנוהגת - הפסיקה בעבירות של איומים ותקיפה סתם היא מגוונת, ונגזרת מנסיבות המעשה ומנסיבות העושה. אשר לאיומים, ברע"פ 8253/18 **ינאי נ' מ"י** (מיום 25.11.2018) אישר בית המשפט העליון מתחם ענישה שבין מספר חודשי מאסר, לרבות לריצוי בעבודות שירות, ועד ל-12 חודשים, ועונש של 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, שעה שמדובר בנאשם שאיים על שופט, על בת-זוגו ועורך דינה במסגרת הליך משפטי. שם עמד בית המשפט העליון על החומרה של השמעת איומים בהקשר שכזה, ובפגיעה הגלומה בערך שלטון החוק בנסיבות שכאלה. לטעמי, מדובר במקרה חמור ממקורו וממנו יש לגזור לקולא. אשר לעבירה של תקיפה סתם - ברע"פ 4265/15 **דדון נ' מ"י** (מיום 22.6.2015) נדון עניינו של נאשם שהורשע בתקיפה ובאיומים ונדון ל-4 חודשי מאסר בפועל, כשנקבע מתחם ענישה בין 3 חודשי מאסר לרבות בעבודות שירות ועד 14 חודשי מאסר. שם דובר בנאשם שנסיבותיו חמורות יותר כשנסיבותיו היו קשורות בעובדות כתב האישום. גם שם מדובר במקרה החמור ממקורו. בת"פ (שלום י-ם) 63728-12-16 **מ"י נ' ברנשטיין** (מיום 10.5.2017) קבעתי מתחם ענישה שבין של"ץ ל-7 חודשי מאסר בעניינו של נאשם שהורשע באיומים ובתקיפה סתם כלפי בת-זוגו. הוא נדון לשל"ץ ומאסר על-תנאי (לא הוגש ערעור).

מתחם הענישה - לפיכך, מתחם הענישה צריך לעמוד על של"ץ ומאסר מותנה ועד 7 חודשי מאסר בתיק הראשון, ועל של"ץ ומאסר מותנה ועד 5 חודשי מאסר בתיק השני.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה לפי סעיף 40י"א לחוק העונשין - ניתן לתת משקל לנסיבות הבאות שאינן קשורות בביצוע העבירה, במסגרת גזירת העונש בתוך המתחם: מדובר בנאשם בשנות הארבעים לחייו, מנהל זוגיות ואב ל-3 ילדים משתי מערכות היחסים שלו; הוא עובד לפרנסת משפחתו; לנאשם אין רישום פלילי קודם ובנסיבות העניין, שליחתו גם לעבודות שירות, תהא בלתי מדתית; הנאשם השתתף בטיפול בשירות המבחן, הביע נכונות להשתתף בטיפולים נוספים ונטל אחריות מלאה למעשיו תוך הבעת אמפטיה למתלוננים; האירועים נשוא התיקים שלפניי אינם מעידים על אופיו של הנאשם, והם בגדר כשל, על-רקע משבר-חיים שחוה עקב גירושיו. אין בכך להצדיק את המעשים, אך יש בכך לתת להם הקשר ותיחום על ציר הזמן; הנאשם שירת שירות צבאי ואף התנדב להמשך שירות למרות שבשל מגבלה פיזית הופטר משירות. הדבר מלמד על היותו אדם נורמטיבי שתרם את חלקו לחברה.

אי הרשעה - בידוע, שעה שנמצא כי נאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו, יש להרשיעו. זהו הכלל. אי-הרשעה הוא היוצא מן הכלל. בע"פ 2083/96 **כתב** נ' **מ"י** (מיום 21.8.1997) קבע בית המשפט העליון כי אי-הרשעה תיתכן בהינתן שני תנאים מצטברים: **הראשון**, כאשר טיב העבירה מאפשר אי-הרשעה מבחינת שיקולי הענישה ליחיד ולרבים; **השני**, כאשר הנזק העלול להיגרם לנאשם מעצם הרשעתו הוא קונקרטי ובלתי מידתי בנסיבות העניין. ראו בהקשר זה גם את ע"פ 5985/13 **אבן** נ' **מ"י** (מיום 2.4.2014) בפסקאות 6 ו-7.

בעניינו - אשר לתנאי הראשון - כל אחת מהעבירות לבדה, ואף יחד, עשויות להצדיק הימנעות מהרשעה. אלא, שהנאשם אינו עומד בתנאי השני, שכן לא הוכח נזק קונקרטי, אף לא על ידי שירות המבחן, שכלל לא התייחס לסוגיית הנזק. לא למותר לציין, כי מדובר בשני תיקים נפרדים שצורפו, דבר המקשה, בפני עצמו, לשקול הימנעות מהרשעה. **לפיכך, מורה על הרשעתו של הנאשם במיוחס לו, כפי שהודה.**

אציין, כי הפסיקה שהגישה הסניגורית אינה מלמדת על שינוי בהלכת **כתב**, ואף ההתייחסות לפסיקה של בית המשפט המחוזי, הקובעת יחסי גומלין בין חומרת העבירה לחומרת דרישת הנזק הקונקרטי, אינה עולה בקנה אחד עם פסיקתו של בית המשפט העליון בסוגיה זו.

המיקום במתחם - לנוכח מכלול השיקולים, יש למקם את הנאשם בחלק התחתון של המתחם.

גזירת הדין

לפיכך, אני מחליט לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. חודש מאסר, שלא ירוצה אלא אם יעבור הנאשם את העבירות בהן הורשע בתוך 18 חודשים מהיום;
- ב. 150 שעות שירות לתועלת הציבור (של"ץ), אשר ירוצו החל מיום 5.1.2020 במקום שייקבע על-פי התוכנית שייכין שירות המבחן ובפיקוחו. הנאשם הוזרר כי אי-קיום צו השל"ץ באופן משביע רצון עלול להביא להפקעת הצו ולדין מחודש בשאלת גזר הדין הראוי לרבות הטלת מאסר בפועל;
- ג. צו מבחן לתקופה של 12 חודשים מהיום. במהלך תקופה זו הנאשם מחויב בשיתוף פעולה עם שירות המבחן, כאשר מובהר כי הפרת הצו תוכל להביא לפתיחה מחודשת של המשפט וגזירת עונשו של הנאשם, לרבות עונש מאסר.
- ד. פיצוי בסך 500 ₪ למתלונן בתיק הראשון - ע"ת 3. אינני פוסק פיצוי למתלונן בתיק השני, גיסו של הנאשם, לנוכח דבריו לפניי. הפיצוי ישולם עד ליום 1.2.2020 בתשלום אחד. אי עמידה בתשלום תביא לפירעון מידי של הפיצוי ולתוספת הפרשי הצמדה וריבית פיגורים כחוק;
- ה. התחייבות בסך 3,000 ₪ שלא לעבור את העבירות בהן הורשע הנאשם במשך 18 חודשים מהיום, או 10 ימי מאסר תמורתה אם לא תיחתם. הובהר לנאשם שמשמעות ההתחייבות היא, כי אם יעבור את העבירות בתוך התקופה שצוינה, בית המשפט שיגזור את הדין יהא חייב לחלט את ההתחייבות כקנס.

יש לשלוח לשירות המבחן.

זכות ערעור כחוק לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ה' חשוון תש"פ, 03 נובמבר 2019, במעמד הצדדים.